

školské stolice ve St. ze 4. dubna 1930 neplyne, že k propuštění st-lčině, které se podle tohoto protokolu skutečně stalo, došlo na žádost st-lky samé, ba naopak vyplývá z něho, že hlavním důvodem propuštění bylo tu zrušení místa.

Za tohoto stavu, kdy je dále nesporno, že až do 4. dubna 1930 byla st-lka v řádném služebním poměru vůči vydržovateli školy, a že do této doby místo to ze své vůle zastávala, nelze pak také ani z pouhé skutečnosti, že st-lka teprve po svém propuštění dne 4. dubna 1930 nastoupila dne 7. dubna 1930 nové místo, na něž byla již dne 16. února 1930 zvolena, konstruovati její nepochybný a přede dnem 4. dubna 1930 uskutečněný projev vůle dosavadní místo skutečně opustiti v případě, že jí nové místo bude uděleno.

Za tohoto stavu nemohl tudíž ještě žal. úřad upírati st-lce nárok vůči vydržovateli církevní školy na žádanou prázdninovou odměnu ve smyslu odst. 5 § 3 zák. č. 104/26 Sb. a bylo proto nař. rozhodnutí, jehož oba důvody byly stížností otřeseny, zrušiti podle § 7 zák. o ss; v důsledku toho netřeba se již ani zabývati vadou řízení, stížností vytýkanou, ježto tato souvisí právě s mylným názorem žal. úřadu, pro něž se již nař. rozhodnutí ruší.

Za tohoto stavu nemohl se ovšem nss již zabývati ani otázkou, zda a pokud měly býti st-lce přisouzeny útraty ve správním řízení jí způsobené, ježto bude nyní na úřadu, aby znovu rozhodl nejen o odvolání řím. kat. školské stolice, ale i o odvolání st-lčině, podaném do výroku expositury okr. úřadu v Šahách z 10. září 1931 toliko v otázce nepřiznání útrat.

Č. 11.425.

Železnice. — Řízení před nss-em: I. Poměr majitele vlečky k železnici, obstarávající provoz vlečky, je poměrem soukromého práva. — II. K výkladu ustanovení § 44 zák. o ss.

(Nález ze dne 19. září 1934 č. 17.653.)

Prejudikatura: ad. I.: srov. Boh. A 3563/24.

Věc: Max S. v Ž. proti ministerstvu železnic o přeměnu nákladiště na vlečku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: St-l odepřel podepsati vlečkovou smlouvu o vlečce, zvané nákladiště »Š.-ské Podhradie«, zaslanou mu ředitelstvím státních drah v Bratislavě, a žádal, aby věc byla předložena k rozhodnutí min. žel. Dopisem z 27. června 1931 oznámilo pak ředitelství státních drah v Bratislavě st-li toto: »Sdělujeme Vám, že Vaši žádost (odvolání) z 2. února 1931 postoupili jsme min. žel. k rozhodnutí. Min. žel. rozhodlo svým výrokem z 20. května 1931, že je třeba s Vámi ujednat smlouvu vlečkovou o používání privátního nákladiště Š.-ské Podhradie s platností od 1. ledna 1931 podle všeobecných podmínek. Poplatky za udržování vlečky, zúročení a umoření pořizovací ceny mají býti stanoveny podle vyhlášky min. žel. z 5. listopadu 1930... Podle tohoto rozhodnutí min.

žel. jsme vyhotovili připojenou smlouvu . . . Upozorňujeme Vás na to, že záležitost je už nyní pravoplatně řešena a proto žádáme, abyste připojenou smlouvu a přílohy do stanoveného termínu bezpodmínečně podepsal a nám vrátil.»

Proti tomuto rozhodnutí min. žel., jak bylo st-li intimováno, směřuje stížnost, vytýkající rozhodnutí vady řízení a nezákonnost.

Dne 20. listopadu 1933 oznámilo min. žel. nss-u, že intimace nař. výnosu byla odvolána a že ředitelství státních drah v Bratislavě intimovalo výnos znovu v jiném znění, které se kryje s vlastním rozhodnutím min. učiněným. St-l byv dotázán, zda se odvoláním nař. výnosu cítí uspokojen, popřel, že by se odvolání stalo a navrhl, aby o podané stížnosti bylo rozhodnuto.

Vzhledem ke zmíněnému oznámení žal. úřadu vzniká především otázka, nemá-li býti řízení před nss-em podle § 44 zák. o ss zastaveno. Opíraje se o usnesení plenissima z 30. ledna 1933, je nss toho názoru, že pouhé odvolání nař. výnosu není důvodem k zastavení řízení podle § 44 zák. o ss, není-li k zastavení dán souhlas st-lův. Slušelo by tudíž zkoumati, zda v daném případě lze o uspokojení st-lově mluvit. Vzhledem k tomu, že žal. úřad vydal resp. dal doručiti nař. výnos znovu, třebaže v jiném znění, nutno souditi, že st-l uspokojení podle § 44 cit. zák. nedosáhl a to tím spíše, když st-l výslovně tvrdí, že odvolání původního aktu nebylo mu sděleno a opak není správními spisy (potvrzením poštovního úřadu) nepochybným způsobem prokázán. Bylo proto nutno na podanou stížnost nař. rozhodnutí přezkoumati.

Tu pak musel nss nejen vzhledem k výslovné námitce odvodního spisu, který označuje stížnost za nepřipustnou, nýbrž i z úřední povinnosti zkoumati především vlastní příslušnost.

Při úvaze o této otázce nutno souhlasiti s odvodním spisem v tom směru, že st-li jde v podstatě o ochranu jeho soukromých práv, plynoucích ze soukromoprávní smlouvy. Poměr majitele vlečky k železnici její provoz obstarávající je totiž v zásadě poměrem soukromého práva a upravován je smlouvou, jež má všechny známky smluv soukromoprávních. V základním vztahu mezi majitelem vlečky a železnicí, jež jí obsluhuje, není možno zjistiti žádný prvek veřejného práva a veřejný zájem není na tom, jak je vlečka provozována, nijak zúčastněn. Ježto pak není pozitivního předpisu, který by spory mezi majitelem vlečky a železnicí prikazoval před správní úřady, jakožto záležitosti veřejného práva, nutno uznati, že stanovisko odvodního spisu je odůvodněné a že by se tudíž stížnost jevila pro §§ 2 a 3 a) zák. o ss nepřipustnou.

Avšak st-l připojil ke stížnosti dopis ředitelství státních drah v Bratislavě, jímž mu byl nadepsaný výnos min. žel. intimován. Podle obsahu přípisu, jak byl výše reprodukován, nepoužilo ředitelství formy obvyklé ve styku dvou stran na poli práva soukromého, neboť obraty jako »min. rozhodlo«, »smlouvu třeba sjednati«, »řešení je pravoplatné«, »žádáme, abyste do stanoveného termínu bezpodmínečně podepsal« nesrovnávají se s prohlášením strany, jež se st-lem hodlá vejíti ve smlouvu, nýbrž dávají přípisu onomu ráz rozhodnutí správního úřadu, nadaného vrchnostenskou pravomocí, zejména uváží-li se, že jak žal. úřad, tak i úřad nař. rozhodnutí intimující, totiž ředitelství státních drah, mají také kompetenci vrchnostenské povahy (srov. pro min. železnic § 5 a pro ředi-

telství státních drah § 17 bod 14, 15, 18 org. statutu pro státní správu železniční č. 16/1896 ř. z.). Zejména ve vlečkových záležitostech vystupují ředitelství státních drah resp. min. žel. v určitých případech jako úřady správní (srov. nář. Boh. A 3563/24) a právě u vleček zná právní řád změny smluvních podmínek i jinou cestou, nežli dohodou stran, jak je patrné z vl. nař. č. 546/1920 Sb., stížností též citovaného. Kromě toho nelze přehlédnouti, že právě v otázkách smluv o výkonu provozu veřejných železnic, předvídá zák. č. 56/1931 Sb. výslovně, že výrokem min. žel. může býti určeno, že v určité lhůtě musí býti provozní smlouva sjednána.

V daném případě nešlo však, jak již svrchu bylo uvedeno, o případ, kdy žal. úřad byl povolán vydati správní akt, jímž by autoritativně určoval právní posici strany. Při tom nebylo možno přisvědčiti odvodnímu spisu žal. úřadu, pokud dovozuje, že nař. výnos min. žel. byl interní a že nebyl vyhlášen, když přece byl ředitelstvím státních drah v Bratislavě st-li jeho obsah sdělen.

Vydav st-li přípis, který podle svého textování má ráz úředního rozhodnutí, přisvojil si tedy žal. úřad kompetenci, která mu v tomto vztahu nenáležela, čímž porušil platné předpisy o příslušnosti úřadů. V tom však nutno spatřovati podstatnou vadu řízení, takže nezbylo nežli nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss pro vadnost řízení zrušiti, aniž měl nss možnost zabývatí se námitkami ve stížnosti uplatněnými.

Č. 11.426.

Stavební právo (Čechy). — Řízení správní: Odvolací lhůta a podací místo pro odvolání z rozhodnutí obecního zastupitelstva ve věci stavební.

(Nález ze dne 19. září 1934 č. 17.654.)

Prejudikatura: Srov. Boh. A 974/21, 4722/25, 7746/29, 10.710/33.

Věc: Václav D. ve V. proti zemskému úřadu v Praze o včasnost opravného prostředku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Obecní úřad ve V. sdělil Václavu D. ve V. výměrem z 8. dubna 1931, že obecní zastupitelstvo nepovolilo parcelaci parcely č. . . ., jím navrženou, a připojil ke svému výměru toto právní poučení: »Odvolání proti tomuto výměru nutno podati do 15 dnů ode dne doručení k okr. úřadu v Ř.« Odvolání, jež Václav D. podal u obecního úřadu ve V. proti meritornímu obsahu zmíněného výměru, bylo výměrem okr. úřadu v Říčanech ze 7. července 1931 odmítnuto jako opožděné s odůvodněním, že odvolání podáno bylo doporučeně u poštovního úřadu v Ř. dne 23. dubna 1931 a došlo k obci V. teprve dne 24. dubna 1931, tudíž teprve 16tý den po doručení nař. výměru, ač k výměru připojeno bylo právní poučení, že odvolání možno podati do 15 dnů od doručení.

Zem. úřad v Praze podanému odvolání nevyhověl z důvodů výměru okr. úřadu, k nimž připojil, že ve věcech stavebních musí býti odvolání podle § 132 stav. řádu podáno ve 14 dnech u úřadu I. stolice.